

(המשך מעמוד 8)

המירקת רוחמה בשכונת גאולה בירושלים. אחרי תקופתה התחילה אביבה גרנות לעבוד כפקידה בהסתדרות הרוקחים בירושלים. לפני ארבע שנים, בינואר '82, נחשפה פרשת מעילה בהסתדרות הרוקחים — כמשך שנתיים העבירה אביבה גרנות 25 מיליון לירות מחשבון הבנק של ההסתדרות לחשבונה הפרטי. שיטת הגניבה היתה פשוטה: בעלי בתי המירקת מקבלים מלקוחותיהם, תמורת מירשמים של קופות החולים, משרדי הבריאות ומשרדי הבטחון, רק 10% מהמחיר. אחרי כך הם מעבירים את המירשמים להסתדרות הרוקחים. ההסתדרות מקבלת את יתרת הכספים מהמוסדות השונים, ומחלקת אותם בין הרוקחים.

גרנות היתה מופקדת על חלוקת הכספים האלה. היא קיבלה את ההמחאות של המוסדות השונים, החתימה עליהן שניים משלושת מורשי החתימה של ההסתדרות, והפקידה אותן בחשבונה הפרטי. מאותו חשבון העבירה כספים לבתי המירקת.

בתחילה השאירה לעצמה רק סכום קטן מכל המחאה. כשנוכחה לדעת שהתרמית אינה מתגלית, החלה לקזז לעצמה 6% בחודשים האחרונים. בטרם נחשפה, נטשה את כל כללי ההוראות. בביטחון עצמי של מי שסבורה כי

לעולם לא תיתפס, לקחה את כל סכום הכסף שנועד לבעל בית המירקת זה או אחר.

באמצע שנת 1981 גילו כמה בעלי בתי המירקת ירושלמיים כי לא זו בלבד שאין הם מקבלים כספים המגיעים להם, אלא שהם אף חייבים כספים להסתדרות. שיחות טלפון בהר לות לגרנות זכו, בדרך כלל, בתשובה אחידה: "מהקופות לא שלחו את הכסף. אתה לא יודע איך הם, הנבלות האלה? אל תדאג, בחודש הבא יהיה בסדר".

כשגם בחודש הבא, וזכו שלאחריו, לא היה בסדר, פנו ראשי ההסתדרות הרוקחים לקופות החולים. בדיקה קצרה העלתה כי הקופות אינן מפגרות בתשלום הכספים שהן חייבות להסתדרות. מייד נפל החשד על אביבה גרנות, שהיתה מופקדת בלעדית על מערכת הכספים ההסתדרותית.

קרובת-מישפחה של אחד הרוקחים בדקה את ספרייה החשבונות של ההסתדרות. תוך יממה ידעו הרוקחים כי אביבה גרנות גנבה במשך שנתיים את כספם.

אביבה גרנות לא נבהלה. בקוררוח היא הבטיחה לרוקחים שאם לא יערבו את המישרטה, היא תחזיר להם את כספם. בתוספת ריבית והצמדה — מאה אלף דולר.

באספת הרוקחים סוערת הוחלט, ברוב קולות, לקבל את הצעתה. 22 רוקחים הצביעו בעד. הם טענו כי רבים מהם יתמוטטו אם לא יקבלו את כספם בחזרה.

שמועות עקשניות טענו, כי אביבה גרנות ידעה שמיספר רוקחים, ביניהם כאלה הנושאים בתפקידים בהסתדרות, קיבלו לידיהם מקופות החולים סכומי כסף הרבה מעבר למה שהגיע להם.

"כואב נחרק מהמישרטה, גם אני וגם אתם," היא הציעה, והם נענו.

רק שלושה רוקחים הצביעו נגד השתקת הסיפור. אחד מהם הוא לולי גרנות, שאינו קשור לאביבה בקשרי מישפחה.

מקום מוזנח

גם היום, ארבע שנים אחרי המיקת רה הוא, מתרגש לולי גרנות כאשר הוא נזכר באספת הרוקחים. "אביבה גנבה מבעלי בתי המירקת הגדולים סכומי עתק, ולכן הם התעקו שו לקבל את כספם בחזרה. ממני היא לקחה רק אלף דולר, ואולי בגלל זה הייתי מוכן לוותר על הכסף."

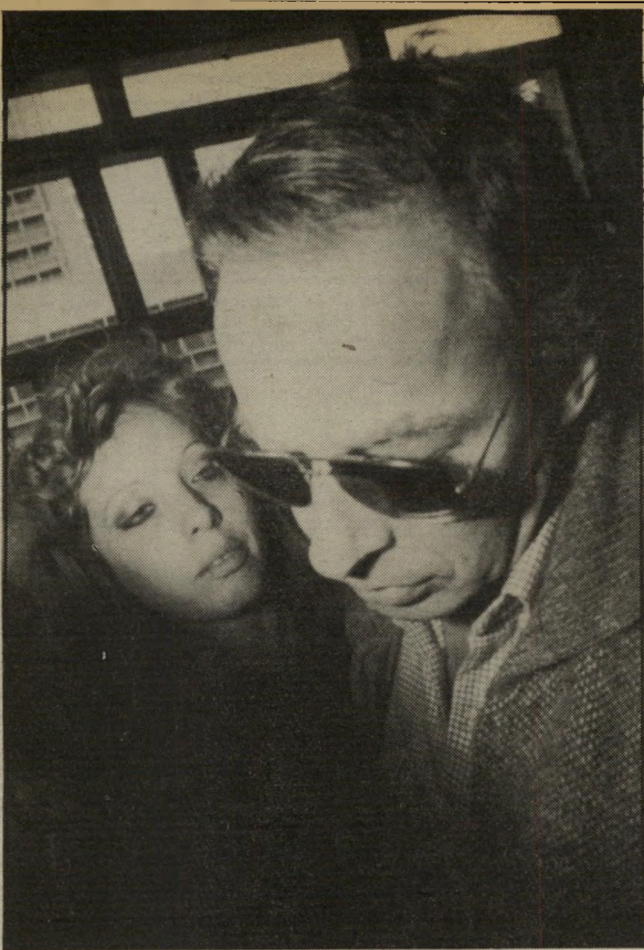
"אבל אני ראינו בזה גם עניין מצפוני. אם אוכל לחנך את ילדי לא לגנוב, אם אני נותן יד לטישטוש מעשה גניבה?"

בינם לביןם עדיין מנסים רוקחי ירושלים להבין כיצד קרה שאביבה גרנות הצליחה להוליך אותם שולל במשך שנתים.

יצחק בטיש, שהיה או יו"ר הסתדרות הרוקחים, פוטר את כפות ידיו בעצבנות. "היא נראתה אמינה. לא תיארו לעצמנו שהיא מסוגלת לגנוב. הוא אומר."

"בתחילה היא לקחה סכומים קטנים, והיה לה לזה הסברים הגיוניים. רק אחרי כך, כשאביבה כל חושיו והירות והתנהגה ממש בחופזה, התחלנו לחדשוד בה."

"איתי היא דווקא התנהגה בחוכמה. חודש אחד שאלתי אותה מה קורה עם הכסף שלי. היא הבינה שאני שואל ברצינות ואינני מתכוון להניח לנושא."

הבעל והאחות אהוד יערי (מימין) וציפי קבלי, אחותה של חווה. בעת הארכת מעצרה של חווה בבית המישפט, ביום הראשון שוב נראו הבעל והאחות ביחד בבית המישפט.

נות ביוזמתה, בעיקבות פירסום בעתון כל העיר. מקץ זמן מה גנזה את התיק, מחוסר עניין ציבורי.

"רק אני עדיין לא שכחתי" אומר לולי גרנות. "ארבע שנים אני חושב על המיקרה. מי יודע, אולי הייתי יכול להציל תמימים אחרים אילו הייתי מתעקש ומצליח לשכנע את חברי להסגיר את אביבה למישרטה"

עניין של מצפון

את חווה הכירה אביבה לפני שמונה שנים, כשהתגוררה בירושלם. במשך תקופה מסוימת גרו שתי המישפחות — יערי וגרנות — בדירות סמוכות באותו בניין ברחוב הבנאי בשכונת בית הכרם בירושלים.

בתקופה ההיא, סמוך לחתימת חווה השלום עם מצריים, היה אהוד יערי, כתב הטלוויזיה לעניינים ערביים, נציג רד מבית לתקופות ארוכות. הוא נהג לנסוע למצריים לשבועות שלמים, כשהוא משאיר את אשתו וילדיו בארץ. חווה, שגדלה כל חייה בתל אביב, לא פיתחה יחסי ידידות עם ירושלמים רבים ולא התערבה בחיי החברה של עיר הבריה. את המוצא למצוקת הבריה דות מצאה ברמותה של אביבה גרנות. בתחילה היו אלה יחסים תמימים. בת שתי נשים, אך לאט לאט הרעיפה אביבה יותר סמכותיות ויצרה תלות של חווה בה. את רוב זמנה הפנוי בילתה חווה בחברתה של אביבה. זו הכניסה את חווה גם בסוד האסטרולוגיה.

בינתיים הבחין אהוד כי אשתו שבויה במערכת יחסים שהיתה זרה לו, ושהוא לא הבין את משמעותה. בת חילה חשש שהמדובר ביחסים לסביבים בין שתי הנשים, אך מהר מאוד למד להבין שהדברים אולי אפילו יותר מסובכים, וכי אשתו משועבדת ממש לשכנה. הוא ראה שלאביבה גרנות יש השפעה מאגית על אשתו.

הרבר לא מצא חן בעיניו, ובמשך תקופה מסוימת ניסה למנוע משתי הנשים להיפגש. הוא אסר על אביבה להיכנס לביתם ואסר על אשתו לשוחח איתה בטלפון. אבל חווה לא ניצלה לעמוד באיסורים אלה והיתה מנצלת כל הזדמנות שאהוד לא היה כסביבה הזדמנויות כאלה היו לרוב, והמשיכה בקשר רצוף עם אביבה. חווה אף חתמה ערבות לגרנות עבור דירה שלקחה (המשך מעמוד 40)

בחדש שלאחריו היא החזירה לי את כל הכספים שלקחה. כדי לגייס את 100 אלף הדולרים מכרו בני הווג גרנות את בית המירקת חת רוחמה, שאותו רכשו במיממתח שלושה שנים קודם לכן. הנרי טוביאס, אז עולה חדש מררום אפריקה, קנה את רוחמה. בעצת ידיד ישראלי שיניתי את שמו לאטיד. ידעתי שהשם רוחמה מתקשר עם משהו לא כשר, ורציתי להתחיל הכל מחדש" הוא אומר.

על מצבו של בית המירקת לאחר שלוש שנות גרנות אין הוא מרחיב את הדיבור. "המקום נוסד ב'1934. בני הווג גרנות — אגב, רק אברהם הוא רוקח מיקצועי, אביבה אינה רוקחת — לא שינו בו דבר כדי להתאימו לרוח התקופה." הנרי טוביאס, כמו ג'נטלמן אמיתי, אינו מוכן להודות שרוחמה, שהוא קיבל, היתה קצת מוזנחת. הוא רק רומז על כך בחיך מתנצל.

באותה תקופה החזיקו אברהם ואביבה גרנות, בשכירות חודשית, גם את בית המירקת אורה שבמרכז העיר. מייד עם חתימת ההסכם בינם לבין ההסתדרות הרוקחים וקנו את מרבית מלאי בית המירקת. חלק קטן, ממה שנותר במקום, הועבר להסתדרות הרוקחים על חשבון החוב. אחרי כך עוקלה מכוניתה של אביבה על-ידי ההסתדרות. את שאר הכסף, כך היא טענה אז, לוותה אביבה מכני מישפחה.

בחדש מארס של אותה שנה, 1982, קרו לבני הווג גרנות עוד כמה מיקרים לא נעימים. אברהם גרנות הואשם בבית מישפט השלום בירושלים כי מכר לשוטר סמוי כדורים האסורים למכירה ללא מירשם רופא. הוא הורשע ונקנס ב'300 שקלים.

באותו חודש גם נתגלעו חילוקי דיעות בין גרנות לבין עורך הדין שלה, זאב וייל. וייל נטש את גרנות ונשאר בחברת צ'ק על סך 11 אלף שקלים. שכר טיחה, שהתגלה כהמחאה ללא כיוס.

גם כמה מספקי התרופות שעברו עם גרנות גילו כי ההמחאות שקיבלו מכני הווג חזרו ללא כיוס. חצי שנה אחרי כך שככה הסערה. אביבה החזירה לרוקחים את כספם והתחילה לעבוד כמנהלית מחסן בבית המירקת אלבא. "החלטנו לתת לה צ'אנס", אומרת בעלת אלבא. "אצלנו היא היתה נחמדה, חברותית ונאמנה." המישרטה, שלא קיבלה תלונה רשמית, התחילה לחקור את עניין גרי

מניין בא הרעיון "לגהץ" אדם

רצח בדרריסה

ופירקתי ממנו את הכדורים, אולי פהרתי שהוא ירה גם בי". רוני, שהפך עיר המדינה נגר חברו, ניסים, המשיך: "לא היינו בטוחים שברור מת. פתחנו את הדלת וגרנו אותו החוצה. ניסים עלה עליו עם האוטו".

הרוח הפאתולוגי העיד כי המכונית עברה וחזרה שוב ושוב על פני הקורבן ודיסקה את גופו. "הם גיהצו אותו" התבטא עורך הדין בבית המישפט. את הגופה קברו הרופאים ליד האגם. והיא נמצאה רק אחרי זמן רב.

הרצח האכזרי עורר הלחלה בלב

רוצח רוני אליהו, עליו עלו עם האוטו.

רצח ברריסה הוא נדיר מאוד. לעיתים מנסים עבריינים לירות למוות שוטר הרוצח לעוצרו, או המבקש מהם רישיונות ירכב, אבל כנשק טלפון אין המכונית פופולרית בירושלם. מיקרה אחד לפני שנתיים בנתניה (העולם הזה 2432), שני צעירים משיכוך דודה, רוני אליהו וניסים כהן, הסתכסכו עם ידידם, בני גילם, מחלוף בורמה בעיקבות פריצות וגניבות ממילטשות בנתניה. יום לפני הרצח נערכה סולחה בין השלושה, והקורבן חשב שהוא חזר להיות ידידם של השניים. לכן לא חשש כאשר באו לחפשו בבית קפה ביום השישי בערב, והזמיננהו לבילוי משותף בתל אביב.

השלושה יצאו לדרך במכונית הסובארו האדומה שרכשו משלל היהלומים הגנובים. אמרנו לבורמד שאנחנו נוסעים לתל אביב, אבל לא התכוונו לנסוע לשם. נסענו לאגם, וניסים אמר שהוא הולך להביא לכן. הוא הלך, וחזר עם אקדה עטוף במגבת. העיד רוני אליהו בבית המישפט. "הוא ירה בבורמד בראש דרך החלון, ובורמד נפל. ניסים פתח את הדלת וירה בו עוד שבע יריות. אז נתן לי את האקדה ואמר לי, תירה גם אתה. לא יריתי. לקחתי את האקדה

גופת התירית מלבסקי בחוף תל-ברוך גיהצו אותו.